

Torah Bytes

A weekly Dvar Torah on the Parsha by Rabbi Dovid Horwitz
and the Rabbanim of the Ra'anana Kollel
Beha'alotcha 5785

RA'ANANA COMMUNITY KOLLEL
In memory of Bluma Blanche bat Nachum Isaacson a"h
& Yosef ben Yaakov Gould z"l on his first yartzheit

Shabbat Times
19:28 20:31

Issue 87

The paragraph that we recite when we open the Aron Kodesh to remove the Torah scroll, "Vayehi Binsoa Ha'aron..." is found in our parsha with backward "nun"s before and after, indicating that the parsha is actually "out of place." Rashi explains that this paragraph should really appear in Parshat Bamidbar where the Torah describes the movements of the tribes, yet the Torah transplanted it in our parsha to act as a barrier between two negative episodes. The medrash explains the first episode as being the one where the passuk states how "the Jews traveled three days from the Mountain of G-d..." Although there doesn't seem to be anything remiss about this event, as they were clearly ordered by Hashem and Moshe to travel, nevertheless, the medrash claims that they left Har Sinai happily, as a schoolboy would gleefully run out of school when the day was over. The people had been at Mount Sinai for close to an entire year, learning Torah daily from Moshe. Although Hashem ordered them to leave, He was upset that the people left so happily. Had they truly appreciated the privilege of learning Torah at Mount Sinai, they would have left wistfully and not gleefully. This is the negative episode that precedes the "Vayehi Binsoa Ha'aron" paragraph.

If we contrast this travel episode with their travels after the splitting of the Red Sea, we see a stark difference. Rashi explains that Moshe

had to drag them away from the Red Sea, as they were too busy gathering valuables that the Sea had washed up from the dead Egyptians. Although they had already gathered a fortune, they wanted to gather more and more until Moshe finally forced them to leave.

When it came to gathering wealth, they needed to be dragged away. When it came to gathering Torah, they were only too happy to leave when "school was over". Hashem was upset by this because it illustrated how the people had their priorities reversed!

Hashem designed us with a need to want more and more, but He meant for us to use this innate drive for spiritual endeavors.

When it comes to Torah and mitzvot, Hashem doesn't want us to be satisfied, resting on our laurels. When it comes to material wealth we should adopt the attitude that what we have is enough. The people got it wrong. They should have happily left the Red Sea after having gathered a small fortune, not insisting on taking a larger fortune, and they should have needed to be dragged away from Mt. Sinai, insisting that they wanted to linger their longer to learn more Torah.

Let's make sure to learn from their mistakes. Let's try to make due with less when it comes to materialism, but let's stay hungry when it comes to learning more Torah and performing more mitzvot!

Just as the Jewish nation received clear guidance under the expertise of Moshe Rabbeinu, communities today also need trusted guidance when facing challenges, disputes, and complex questions. For this reason we have established the new RCK Rabbinical Court (Beit Din) – to provide halachic clarity and sensitive resolution for those in need.

Over the past few weeks, our Beit Din has already handled several cases, helping families and individuals resolve issues of monetary disputes, family harmony, wills, and more – all with dignity, professionalism, and care.

If you or someone you know could benefit from this service, feel free to reach out via WhatsApp at 058-7945168. We're here for you – to serve our community faithfully, with Torah at the center.

RCK

RABBINICAL COURT

The new RCK Beit Din is now open to serve the community with sensitivity, professionalism, and full halachic integrity.

058-7945168

More Information
RCKOLLEL.com

Our Service

- ✓ Monetary Disputes
- ✓ Arbitration & Mediation
- ✓ Halachic Wills
- ✓ Shalom Bayit
- ✓ Halachic Contracts

When the Cloud Stands Still Rabbi Isaac Bernstein

The cloud that guided the Jewish people in the Midbar—Klal Yisrael's GPS—was often unpredictable. We are told in this week's parsha that when the cloud moved, we moved. When the cloud stopped, we stopped. The Ramban comments that sometimes the stops were very lengthy, while other times, incredibly short. There are two types of people: those who unpack their clothes in the hotel, and those who live out of a suitcase. The thought behind the suitcase model is, we're only here for a day or two—no reason to get comfy.

But the Jewish people did get comfy. They could have been walking for days, weeks, months—and finally! The cloud stops. The joy! The incredible relief of being able to finally unpack, set up the tent, relax. And then, all of a sudden, just as the last pair of socks is tucked into the drawer, the cloud begins to move again. We're back on the road.

And on the opposite extreme, sometimes the stay in one place was dragged out. The conditions weren't ideal. We can imagine the Jews davening and davening for the cloud to just move already—bring them closer to the final destination of Eretz Yisrael! And through all of that,

the Jewish people faithfully followed Hashem's command. We follow Hashem devoutly and trustfully. We place our complete confidence in Him, even when His guidance seems incomprehensible to us. Sometimes we find ourselves in what we believe to be the perfect place. Everything looks great, we can kick our feet up and relax. And then, suddenly, Hashem has different plans. We need to move. The job we thought would be forever—ends. The relationship, the community, the surroundings—change. Alternatively, sometimes we feel stuck. We've been davening for the cloud to move. We know where we want to be, we have the destination in mind, and this pitstop feels like it's holding us back. We need change! And yet, Hashem has other plans. We stay. We continue on the current path. But through all of this: "Al pi Hashem yachanu, v'al pi Hashem yisa'u." We place our trust in Hashem and know that He has a plan.

Klal Yisrael right now is waiting. For a country that was once blessed with a six-day victory, 600 days has us itching for an end. We're davening for the cloud to move. We're davening for a new reality. One where families are reunited. One where soldiers can come home. May we see that day soon.

Torah Bytes

דבר תורה שבועי מפי רבני הכולל הקהילתי ברעננה
 פרשת "בהעלותך" התשפ"ה

זמני השבת

19:28 20:31

גליון 87

שאל את הרב ראש בית המדרש הרב שבתי יגל שליט"א לשאלות 0584810910

מבושלות, לא מבשלים את הביצים בבישול רגיל בסיר עם מים, אלא במין מכשיר מיוחד לבישול ביצים שבתחתית המכשיר יש מים ומעליהם יש כעין צלחת עם חורים שבה מוכנסות הביצים באופן שאין מגע בין הביצים למיסהוהביצים מתבשלות ע"י האדים העולים מהמים, וממילא יש לומר שאין זה בישול רגיל אלא בישול בקיטור ואדים שנחלקו גדולי הפוסקים האם גם בישול כזה נכלל בגזירת חז"ל של 'בישולי גויים'. ולכן מצינו לכמה רבנים שדעתם להקל בשעת דחק גדולה, וכגון שזהו מזונו החם היחיד שיכול לבוא לפיו במהלך שהותו בחו"ל, מכוח סברא זו, ומכוח כמה צירופים נוספים, להתיר אכילת ביצים קשות בבתי המלון כשהביצים מתבשלות ע"י עובדי בית המלון במכשיר כגון זה. היוצא מהנ"ל: (א) במקום שמבשלים את הביצים בבישול רגיל על ידי גויים, אין מקום להקל כלל, משום בישולי גויים.

(ב) במקום שמבשלים את הביצים במכשיר מיוחד המתואר לעיל, יש שהקלו בשעת דחק גדולה.

(ג) במקום שיש מכונה לבישול ביצים לשימושי האישי של הסועד, והוא מבשל שם, מותר לכתחילה. ובכשרות כמו בכשרות, תמיד יכולות לצוץ כל מיני בעיות כשרות אחרות, ויש לשים לב לכל פרט.

יכול להיות 'נפילות', חטא העגל זה ממש שבר. אבל עדיין יש רצון לקשר עמוק ורציני. ואז עם ישראל מתאווים תאוה. הם לא רוצים 'מן' והם רוצים בשר וקישואים ואבטיחים. מה שהם בעצם אומרים זה כך: 'מן' זה אוכל של מלאכי השרת, אבל מספיק שעשית עבירה אתמול והיום ה'מן' יורד רחוק מהבית. אנחנו רוצים "את הדגה אשר אכלנו במצרים - חינם" חינם מן המצוות. כלומר קשה לנו כל הזמן להיות בקדושה אנחנו רוצים להתנתק לפעמים מהקודש. כבד עלינו שכל הזמן אנחנו מסביב למשכן.

נמחיש על ידי משל. נתאר לעצמנו יהודי טוב שבשעת ערב מוקדמת הוא שומע דפיקות בדלת, ובדלת עומד אחד מגדולי ישראל לצורך העניין ר' משה פיינשטיין. ור' משה מבקש להיכנס פנימה, זה ברור שעצם השהות של ר' משה בבית תגרום למארח לשנות את התוכניות שלו לאותו ערב. אם הוא תיכנן לקרוא משהו כנראה שכשר' משה יושב אצלו בסלון - הוא יפתח ספר. עכשיו נניח שר' משה יישאר לישון ויישאר למחרת ויישאר לשבת. ברור לנו שבכל הזמן הזה האווירה בבית תהיה שונה לגמרי. ברכת המזון יהיה רק מתוך ברכון ושולחן השבת עם המון דברי תורה ושחרית בזמן וכו' ובעוד שר' משה לא מוציא מילה אלא רק נמצא בבית. כמה זמן המארח שלנו יכול להחזיק מעמד בלי להשתגע. בהנחה שאי אפשר לגשת פשוט לר' משה ולבקש ממנו ללכת, אם ר' משה לא הולך אחרי מקסימום שלושה ימים - המארח יעבור דירה. זה 'חטא המתאוננים'.

רוצים שמדי פעם יהיה לנו פיסות חיים בלי הקב"ה כל הזמן. ומשה רבנו נשבר. כי זה בעצם אומר שעם ישראל לא רוצה ומעוניין בקשר כל הזמן. כי משה רבנו מבין שכשאתה חי חיי קדושה אתה לא מוותר על החיים. אתה מתחיל לחיות. והבקשה גרמה לכך שהקשר הבלתי אמצעי הישיר תמיד עם הקב"ה נסדק. יש עוד שבעים זקנים שהם נביאים אבל זאת לא נבואת משה רבנו. שום נביא לא יכול לחדש אפילו אות. חוץ ממה שרבנו מכיוון שהנבואה שלי היא ישירה ללא מחיצה. השבעים זקנים בעצם אומר שהחל מרגע זה יש מערכת יחסים שונה פחות ישירה עם הקב"ה.

היו שני אנשים שהיו צריכים להיות בשבעים זקנים אבל הם לא רצו. כלומר הם לא רצו לקבוע שהסדר הוא שיש בין כלל ישראל לקב"ה עוד משהו חוץ ממה שרבנו. אבל כתוב שהם כן קיבלו נבואה, והם אמרו: "משה מת במדבר יהושע מכניס". כלומר ברגע שעם ישראל לא מעוניין בחיים של קדושה כל הזמן אין מקום לנבואה בדרגה הגבוהה של משה רבנו. אז יהושע מכניס. וכשאומרים את הנבואה שלהם למשה רבנו הוא עונה: "המקנא אתה לי? מי יתן כל עם ה' נביאים". הם צודקים! הלוואי שכל עם ישראל היו נביאים שכל חייהם חיי קדושה. כעת כבר מאוחר עם ישראל בחר חיים שרק שבעים זקנים נביאים, והם יחיו חיים 'רגילים'. המסר הוא שאנחנו חייבים להבין ולהרגיש שחיים של קדושה עם הקב"ה. זה לא דבר שהוא מעמסה, אלא זה משהו שאנחנו רוצים ושמחים בו.

שאלה: יצאנו לטיול באירופה ואכלנו במלון ביצים קשות לא מקולפות. והנה, פה בארץ אמרו לנו שאסור לאכול ביצים קשות בבית מלון שהמטבח בו אינו כשר. האומנם?

תשובה: קשה לומר בזה הלכה פסוקה, כי כל מקרה לגופו, ולא כל בתי המלון שווים, אך אנסה לבאר את בעיות הכשרות המצויות בדרך כלל בנידון זה, ומתוך כך הקורא הנבון יקיש הלכה למעשה לנידון שלפניו. הנה אף שהביצה היא מאכל כשר, מכל מקום אם מבשלים אותה בסיר שאינו כשר, אזי הביצה בולעת טעמים של מאכלות אסורות, והביצה אסורה באכילה.

אמנם למיטב ידיעתי בדרך כלל משתמשים להכנת הביצים בסיר המיועד אך ורק למטרה זו, ואם אכן כך הדבר, אזי אין חשש של בליעת טעמים אסורים.

אלא שעדיין יש לאסור את הביצים קשות באכילה, משום גזירת חז"ל לא לאכול 'בישולי גויים' כמבואר בגמ' ובשולחן ערוך, ובמפורש פסק בשולחן ערוך שביצה שבושלה על ידי גוי אסורה באכילה משום בישולי גויים. אמנם, כיום בהרבה בתי מלון יש מכונה מיוחדת לבישול הביצים, והיא נמצאת בחדר האוכל וכל אורח מניח לעצמו את הביצה כשאנייה מבושלת כדי לבשלה לעצמו, ובמקרה כזה, אין כאן חשש של בישולי גויים, כיוון שהיהודי בישל לעצמו את הביצה. זאת ועוד, דגם בהרבה בתי מלון שלא נוהגים כך, אלא שמגישים בהם את הביצים כשהם כבר

נשר' משה פיינשטיין בא לביקור הרב משה אריאל מרגי שליט"א

בפרשת השבוע עם ישראל חוטא ב'חטא המתאוננים'. הם מתאווים תאוה - ומבקשים בשר. ומשה רבנו מרים ידיים. משה אומר לה': "לא אוכל לבדי לשאת את כל העם הזה, כי כבד הוא ממני. ואם ככה את עושה לי הרגני נא הרוג" - משה רבנו מבקש את נפשו למות.

פלא ממש. אותו משה רבנו שבחטא העגל, ידע מה לעשות. והוא שובר את הלוחות ומחזיק חרב וקורא בשער "מי לה' אלי", שאח"כ שורף את העגל וטוחן אותו ומשקה את בני ישראל. ואחרי זה הוא פועל גם אצל הקב"ה ועולה להתפלל על עם ישראל. זאת אומרת שבשבר הכי גדול - חטא העגל - משה רבנו ידע מה לעשות. והנה כעת עם ישראל מתאווה תאוה ומשה רבנו מתייאש? מה "שבר" אותו? והקב"ה לא מרגיע אותו אלא מקבל את הטענות של משה רבנו ומצווה אותו לאסוף שבעים זקנים שישאו איתו את משא העם.

הגמרא אומרת שספר במדבר הוא לא חומש אחד, אלא מחולק לשלושה חלקים. והחלק השלישי מתחיל מ'חטא המתאוננים' ונמשך עד סוף הספר. ואם נתבונן נראה שמאותו רגע עם ישראל מתחיל תהליך שכמעט בכל פרשה עם ישראל חוטא. 'עדת קרח' ו'חטא המרגלים' ו'חטא מי מריבה' ו'נחש הנחושת' ו'חטא בנות מואב'. אם עד 'חטא המתאוננים' עיקר הספר עסק כיצד עם ישראל יושב סביב למחנה השכינה 'ועל פי ה' יסעו ועל פי ה' יחנו', מחטא המתאוננים הסיפור משתנה. כשחז"ל אומרים שיש כאן כמה ספרים שונים, כוונתם לומר שיש כאן מהלכים שונים של כלל ישראל מול הקב"ה, שלכל אחד תוכן פנימי שונה.

שהרי זה ברור שהחלוקה לחומשים היא לא חלוקה כמותית. אלא שכל חומש עסוק בסוגיא אחרת ולכן הוא חומש לעצמו. כולמר מכיוון שספר בראשית עניינו בריאת העולם ובחירת האבות. וספר שמות עסוק בסיפור של יצירת כלל ישראל כעם. לכן הם שני חומשים. כי לכל אחד סוגיא אחרת.

ואם כן צריך להבין מה השוני בין החלק הראשון של חומש במדבר עד 'ויהי בנסוע' לחלק האחרון. ביאור נפלא לעניין מביא הרב פינקוס זצ"ל.

לפני חטא המתאוננים השאיפה והכיוון היה שעם ישראל יחיה מסביב למשכן מה שמבטא שהקב"ה הוא המרכז. בכזאת צורה של חיים אוכלים 'מן' אוכל של מלאכי השרת, ובכל שאלה אם לא יודעים שואלים את משה ששואל ישר את הקב"ה. "עמדו ואשמעה מה יצוה ה' לכם" ומתחדש 'פסח שני' חיים מרומים מלאי קדושה.